

вича, послѣдній бълг. царь, комуто най-сетнѣ надви, като го изгони изъ Видинъ и го улови живъ въ Капинско съ сичката негова челядь, 1459. Но види са, че злочестыйтъ царь Георгый не былъ погубенъ отъ силныя си побѣдители, защото слѣдъ една година (1456) той са представилъ въ Рудникъ ведно съ царица Ирина, а тритѣ имъ чеда — Стефанъ, Марія и Анастасія, не са знае какво станѣхъ.

Тѣй Българія до 1481 год. станѣ съвършенно турска областъ и българскыйтъ народъ — подданный на оттоманскыйтъ Султаны; само единъ Ловечъ ёще оставаше въ Българскы рѣцѣ, но и той, подиръ дълга и отчаяна забрана, най-послѣ са предаде къмъ края на XV-то столѣтіе, при сына и наслѣдника Мохамедовъ, Баязида II, който са Отличи съ мирното си царуванье отъ 1481 — 1512 год.

За този и послѣдующитѣ Султаны до наше време ный оставямы на читателитѣ да видѣтъ въ *Османската Исторія* ⁽¹⁰⁾, съ която нѣкакъ са слива и отечественната ни исторія: за туй и ный свършвамы до тукъ послѣдната, като правимъ само нѣкои общы прегледванія върху състояніето на подчинениныя и миренъ народъ — което ще объема втората половина на този періодъ.

§ 64. Състояніето на Българитѣ слѣдъ завоеваніето отъ Мохаммеда II до Махмуда II, 1451 — 1808.

Подиръ завоеваніето на единъ народъ, теглилата и притѣсненіята му обикновенно бывать твърдѣ голѣмы и тѣжки; оттамъ слѣдувать опытанія за вѣстаніе и сѣкакъвъ родъ безредицы между завоева-

⁽¹⁰⁾ Отъ двѣтъ изданія на българскы по «Османската Исторія» ный припорѣчвамы второто отъ печатарското дружество «Промышленіе». Цѣриградъ, 1871 год.